

Kunffy Emlékmúzeum Somogytúron

Kunffy Lajost /1869-1962/ a Balatonhoz közeli Somogytúr avatta a magyaros izű faluvilág romantizálástól mentes festőjévé. Mint békés, fehérszakállu pátriárka él ismerőinek emlékében, aki turamód, festői pályájának - úgy vélhetnénk, hogy a caucásán, nagyvárosi, párizsi-polgári művészből lett a somogyi birtokán gazdálkodó magányos művész.

Elindulása a szorgalom és önbecsülés útján való föl-emelkedés volt, melyet Munkácsy eszménye már beragyogott. A száz évvel eszelőtti Kaposváron támadhatott a festőművészi ambíciója. Emlékirásában megemlegette a már idős mester, hogy a könyvesboltok kirakatában mesésnek tűnő karriert hirdetett Munkácsy: Krisztus Pilátus előtt-jének reprodukciója. A gimnazista Kunffynál kilenc évvel idősebb Rippl-Rónai ekkor hagyta ott azonos elszánással az Arany Oroszlán patikát. Kunffy, ha mérsékelt vállalkozó kedvvel, mert előbb kötelességtudóan egzisztenciát teremtett magának jogászként, és a katonaságot is letudta, végül is követte földijét. Tanult és élt Münchenben, Párizsban, és még fiatalon visszatért Somogyba. Hogy miért történt ez Rippl-nél is így, arra Munkácsy is válaszolhat. Párizs Munkácsyja már nem vitt tovább az igéretes, sötétből feltörő magyar indulatok pikturája útján. Ez a franciáknak egzotikum volt. Kunffy is szállított oda hasonló a cigányképeivel, szintén óriási sikerrel. Ettől azonban még idegenek maradtak. A szalonfestőként beil-

leszkező Munkácsy-példa már intő volt.

A tanítvány Rippl-Rónait az art nouveau rejtélyes, buja és tömör nyelvű világa, fiatal barátját pedig az impresszionizmus színessége csábította más irányba. A müncheni Hollósy-iskola Kunffyban mély naturalista gyökereket erősített meg. Változtatása után is megmaradt a realiztikus formálás mellett, ami miatt nem a lazán véselt, festőiségben oldott képei a sikerültebbek, hanem a plein air fényekkel fölcsinezett, jó megfigyelési zsánerképei. Ily módon rokonalvá vált annak a hazai festőnemzedéknek, amelynek nagyjai Szinyei, Hollósy, Ferenczy Károly, Fényes Adolf voltak.

Kunffy 1905-ben pikturájának eleven fölfrissítését eltervezve jött apja gazdálkodásába bekapcsolódni Somogytúrra. Gyermekkorának legintenzívebb élményei újultak fel benne, s ez a végleges letelepedését eredményezte /1914/.

Nagy vásznanon teremtett karakterisztikus alakokkal bensőséges hangulatu életképeket. Szomorúságot, pihenést, munkát, dertis tájakat festett meg, amelyeknek sok szép darabját adományozta a kaposvári múzeumnak.

A "Somogytúri lakodalmi mulatság" képe 1909-ben készült, s mint sok képéhez, modelként tanulmányozta a falubelieket. A fiatal lányok és legények kedvüket lelték a festményen úgy látni magukat, ahogy Kunffy festette őket. Mestéri érzéke volt ahhoz, hogy a nagy kompozícióján

ne engedjen a részletezés csábításának, amelynek elkalandozó anekdotázása sok festőt elvont a szineffektusok szabadba engedésétől. Ez a kép a mozgás vigalom szines egységben maradó ümepi jelensége. A "prima" festéstől frissek a szinei, vagyis az egyszeri, módosítás nélküli szinfelekástól. Rippl-Rónai tanította erre a technikára, aki sok kellemes nyári napon vendégeskedett a Kunffy-kuriában.

Oszlopos, tornácos műterme már 1958 óta látogatható, időközönként kicserélt műveivel a Rippl-Rónai Múzeum gyűjteményéből. Ez év májusában, lakóépülete, a kuria is megnyílt gazdagon berendezve eredeti bútoraival és további sok festményével, melyekkel az emlékmúzeum teljessé vált.

Horváth János